

MADARETETÉS.

Mikor a réten hervad a virág,
 lehullt levelek avarja zörög
 s meggémberedik reggelre a rög,
 gyászdalt kezdenek suttogni a fák,
 erdőn, mezőkön a halál arat,
 figyeled, testvér a kis madarat?
 Eledeleért ágról-ágra száll,
 megzörget kérget, vájja az odut
 és lassan-lassan koldusbotra jut,
 mert enivalót sehohsem talál.

Tavasszal őrt állt rügyön, levélen,
 hát haljon éhen mostoha télen...?
 Pedig, ha meghal, meghal az ének,
 siralomházzá lesz az új tavasz,
 éhező sorsát súgja majd a gaz
 a hazatérő fülemülének;
 vádol madárkák sírján nőtt virág;
 „Nem tudtál télen, lásd, gondolni ránk?“

Testvér! Kenyérkém felét letöröm
 s szétoztom koldusemberek között,
 ha már a nyomor rongyba öltözött...
 hidd meg, adni a legdrágább öröm!

A morzsát madárkáimnak adom,
 ha kopogtatják kicsiny ablakom.
 A tökmagot is összegyűjtöm én
 s napraforgó magjával vegyesen
 föltálatom nagylopva, csöndesen
 az ablakpárkány külső peremén...

Próbáld meg, testvér, néhány napon át,
 sohsem láttál még oly vig lakomát!
 erdőn s mezőkön fű- s kendermagot,
 kölest teríték, apró emberek!
 S ha újra zendül a domb, a berek,
 Isten nyit a lelkemen ablakot...

Miattad nem pusztít éhség s a fagy...?
 Testvér, az Isten munkatársa vagy!

Balázs Győző.